

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **V. L.**, poslední známá adresa pobytu ZZC Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, zast. JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou se sídlem Mladá Boleslav, Blahoslavova 186/II, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2010, č.j. CPR-15628/ČJ-2009-9CPR-V243

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Určuje se odměna advokátky JUDr. Drahomíry Janebové Kubisové za zastupování žalobce ve výši 8.554,40 Kč. Odměna v této výši bude advokátce JUDr. Drahomíře Janebové Kubisové vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, inspektorátu cizinecké policie Liberec č.j. CPUL-8127/ČJ-2009-0462KP-SV ze dne 25.10.2009 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byla rozhodnutím stanovena na 6 let s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo vydáno podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, protože žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyl oprávněn a svým neoprávněným pobytem se na území České republiky dopustil maření výkonu správního rozhodnutí. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl, že správní orgán v řízení o správním vyhoštění porušil § 2 odst. 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 119 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán měl v jeho případě postupovat podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který upravuje vyhošťování občanů Evropské unie, resp. jejich rodinných příslušníků. V České republice má totiž žalobce družku V. M. a dceru M.M., se kterými nežil z objektivních důvodů na stejné adrese. Není pravdou, že by na dceru nepřispíval, běžně se vídají a v případě potřeby dal žalobce družce peníze. Správní orgán tak porušil § 3 správního řádu, když neprovedl výslech jeho družky, aby prokázal, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobce se dále domnívá, že jeho jednání nelze kvalifikovat jako ohrožení bezpečnosti státu či narušení veřejného pořádku závažným způsobem. V odvolání dále odkázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, která upravuje vstup a pohyb rodinných příslušníků občanů EU a na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Ze spisového materiálu a provedeným šetřením bylo dle žalovaného zjištěno, že žalobce byl dne 24.10.2009 kontrolován hlídkou Policie České republiky, přičemž nebyl schopen na požádání hodnověrným způsobem prokázat svoji totožnost. Z uvedeného důvodu byl zajištěn a následně s ním bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky. V rámci správního řízení bylo lustrací v evidencích Policie České republiky zjištěno, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 11.1.2003. Dne 10.4.2003 podal na žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno dne 19.11.2003 neudělením azylu. Následně byl žalobci udělen výjezdní příkaz k opuštění území České republiky s platností do 23.12.2003. V rámci platnosti tohoto výjezdního příkazu však žalobce z území České republiky nevycestoval a nadále zde vědomě neoprávněně pobýval až do 17.10.2007, kdy byl kontrolován příslušníky Policie České republiky a následně zajištěn. Na základě neoprávněného pobytu bylo žalobci uloženo rozhodnutím Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, inspektorátu cizinecké policie Praha dne 1.4.2008 pod č.j. SCPP-1357/PH-OPK3-SV-2007 podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, v délce 3 roků. Současně byla jmenovanému tímto rozhodnutím stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne ukončení zajištění. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9.5.2008. V zařízení pro zajištění cizinců podal žalobce dne 31.10.2007 žádost o udělení mezinárodní ochrany, a proto byl přemístěn ze zařízení pro zajištění cizinců do azylového zařízení Ministerstva vnitra České republiky. Řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno dne 1.9.2008 neudělením azylu. Po pravomocně ukončeném řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce opět z území České republiky nevycestoval, nadále zde vědomě pobýval neoprávněně bez cestovního dokladu a víza, v rozporu s výše uvedeným rozhodnutím o správním vyhoštění, a to až do svého zajištění dne 24.10.2009.

Žalobci byla dána možnost vyjádřit se v rámci správního řízení dne 25.10.2009 do protokolu o vyjádření. Po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce do protokolu potvrdil skutečnosti ohledně svého příjezdu do České republiky v roce 2003 a následného pobytu na území České republiky až do svého zajištění dne 24.10.2009. Sdělil, že si je svého neoprávněného pobytu vědom. Během pobytu v České republice si vydělával jako příležitostný zedník bez uděleného povolení a bydlel v Lučanech nad Nisou. Na otázku, kde má svůj cestovní doklad, uvedl, že jej ztratil. Na otázku, zda má na území České republiky nějaké příbuzné, sdělil, že zde nikoho takového nemá. Na území České republiky má však dceru M.M., jejíž matkou je V. M. Nikdy spolu nebydleli ve společné domácnosti a dceru viděl naposledy, když jí byly tři měsíce. S matkou dítěte se stýkali na hotelu a žádný vztah mezi nimi nebyl. Kde v současné době bydlí, žalobce neví, protože na ně ztratil kontakt. Finančně ani osobně se na výchově dcery nepodílí, neboť se nestýkají. Bližší údaje k osobě matky nezletilé dcery nemohl žalobce sdělit, protože neví, kde bydlí. Dále do protokolu uvedl, že se na Ukrajinu již nechce vrátit.

Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko ministerstva vnitra, zda vycestování cizince je možné a obdržel závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky vydané pod e.č. ZS12396 dne 25.10.2009, podle kterého v případě žalobce nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství a vycestování žalobce je tedy možné. Na podkladě zjištěných skutečností vydal správní orgán I. stupně dne 25.10.2009 pod č.j. CPUL-8127/ČJ-2009-0462KP-SV rozhodnutí, kterým žalobci uložil podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, stanovil na 6 let s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí.

Na podkladě zjištěných skutečností a po zhodnocení všech uvedených okolností případu dospěl žalovaný k závěru, že žalobce pobýval na území České republiky minimálně ode dne 2.9.2008 do dne 24.10.2009 bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyl oprávněn a svým vědomým neoprávněným pobytem na území České republiky se dopustil maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. SCPP-1357/PH-OPK3-SV-2007 ze dne 1.4.2008. Tyto skutečnosti žalobce potvrdil v průběhu správního řízení svou výpovědí do protokolu o vyjádření a nevyvrací je ani v odvolání. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že v tomto konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území České republiky, stanovenou správním orgánem I. stupně v délce šesti let, vyhodnotil žalovaný jako adekvátní s ohledem na závažnost vědomého protiprávního jednání žalobce a s přihlédnutím ke skutečnosti, že se z jeho strany jednalo o vědomé opakované porušení zákona o pobytu cizinců.

K odvolacím námitkám týkajícím se porušení konkrétních ustanovení správního řádu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanovením § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž tak byla žalobci v řízení poskytnuta ve smyslu ustanovení § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu potřebná součinnost, když mu byla ve v souladu s § 36 téhož zákona dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správním orgánem I. stupně byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn a spisovým materiálem doložen.

Odvolací námitku, že správní orgán měl v daném případě postupovat podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který upravuje vyhošťování občanů Evropské unie, resp. jejich rodinných příslušníků, neshledal žalovaný oprávněnou. Uvedl, že podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. Podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Podle § 15a odst. 5 zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Spisovým materiálem je doloženo, že na žalobce nelze pro účely tohoto řízení pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť s nezletilou dcerou nežije ve společné domácnosti a nevyživuje ji a s matkou nezletilé nemá trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a nežije s ní ve společné domácnosti. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak bylo vydáno v souladu se zákonem.

Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění uvedl, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny takové rodinné a soukromé vazby žalobce k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu citovaného ustanovení. Žalovaný v této souvislosti vycházel ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení, z nichž vyplývá, že žalobce se v době neoprávněného pobytu seznámil s paní V. M., matkou M. M. Žalobce se jmenovanými nikdy nebydlel ve společné domácnosti a ani v současné době s nimi nebydlí a nezná místo jejich pobytu. Na výchově nezletilé se nepodílí, finančně na výchovu dcery také nepřispívá, vůbec se nestýkají. Pokud žalobce chtěl, aby bylo přihlédnuto k okolnostem, že chce v České republice zůstat se svou dcerou, měl zároveň sdělit konkrétní informace k její osobě a k osobě její matky, tj. jméno, datum narození, bydliště, atd. Šetřením žalovaného nebyly, pod cizincem uvedenými identifikanty obou jmenovaných, ztotožněny v dostupných evidencích žádné osoby. Ničím nepodložené otcovství k občance České republiky není důvodem, který by měl, s odvoláním na mezinárodní závazky České republiky, bránit vycestování žalobce z území České republiky. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod deklaruje právo na respektování rodinného života, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem. Žalovaný nad rámec shora uvedeného dodal, že realizace správního vyhoštění představuje vždy zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak správní orgán je při vydávání rozhodnutí o správním vyhoštění povinen na základě výše uvedeného ustanovení zkoumat, zda tento zásah není nepřiměřený. Vždy se jedná o posouzení proporcionality mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Žalobce je osobou, která porušovala zákony České republiky a svou neúctu k dodržování platného právního řádu České republiky projevil, když vědomě pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a zároveň mařil výkon správního rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému převážil v případě žalobce veřejný zájem na jeho vyhoštění nad zájmem na ochranu jeho tvrzeného, ale ničím nedoloženého soukromého života. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců a k ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Po zhodnocení zjištěných

skutečností žalovaný v tomto konkrétním případě neshledal splnění podmínek požadovaných v ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve jako žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. označil následující ustanovení právních předpisů: § 2, § 3, § 4, § 68, § 89 a § 90 správního řádu, § 119 odst. 1 písm. a) bod 3, písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, § 179 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Poté namítl, že správní orgán byl v jeho případě povinen postupovat podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který je k prvnímu odstavci § 119 v poměru speciality a upravuje vyhošťování občanů Evropské unie, respektive jejich rodinných příslušníků. V ČR má totiž žalobce družku (V. M.) a s ní dceru (M. M.). Žalobce na policii vypověděl, že s družkou spolu nežili dohromady na stejné adrese, neboť to nebylo objektivně možné pro rodinné důvody, nicméně se o to pochopitelně snažili. V odvolání pak namítal, že na svou dceru přispívá, avšak tato námitka v odvolacím řízení vůbec nebyla brána v potaz. Není tedy pravdou, že by na svou dceru nepřispíval. Pokud bylo potřeba, družce peníze dal. Žalobce se domnívá, že správní orgán porušil § 3 správního řádu, když neprovedl výslech jeho družky, aby prokázal, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU (zejména otcem dcery). Správní orgán tak nezjistil skutkový stav věci způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).

Dále žalobce namítl, že podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kterého mělo být použito, je možné udělit vyhoštění rodinnému příslušníku občana Evropské unie jen v případě, že ohrožuje bezpečnost státu, závažným způsobem ohrožuje veřejný pořádek nebo ohrožuje veřejné zdraví. Žalobce se nedomnívá, že by jeho jednání bylo možné kvalifikovat jako ohrožení bezpečnosti státu či narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Má za to, že je třeba přihlídnout k směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, která upravuje vstup a pobyt rodinných příslušníků občanů EU (eurokonformní výklad vnitrostátního předpisu), kterou ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců reflektuje. Podle bodu 2 článku 27 směrnice musí být opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku či veřejné bezpečnosti v souladu se zásadou přiměřenosti. Směrnice navíc stanoví, že chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce se v této souvislosti dovolává judikatury ESD, podle které *„uplatnění konceptu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem předpokládá v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Evropský soudní dvůr zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně.“*

Při vydání napadeného rozhodnutí však žalovaný nevycházel z eurokonformního výkladu citovaných ustanovení právního řádu, neboť jednání žalobce výše uvedené znaky nenaplnilo. Vzhledem k tomu, že je žalobce objektivně rodinným příslušníkem občana EU, byl postup dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozporu se zákonem. Správní orgán tyto skutečnosti v rozhodnutí vůbec neposuzoval. Rodinný život žalobce hodnotil pouze ve vztahu k § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Citované ustanovení v zákoně o pobytu cizinců připomíná mezinárodní závazky ČR vyplývající zejména z článku 8 Úmluvy

o ochraně lidských práv a svobod a nenavazuje na legislativu EU jako § 119 odst. 2, kterého mělo v případě žalobce být použito. Co se týče hodnocení článku 8 Úmluvy a rodinného života, žalobce podotkl, že má se svou družkou dítě (jedná se tedy o vztah s dětmi) a stupeň integrace rodinných příslušníků chápe soud jako hledisko možného následování těchto za vyhošťovaným cizincem (správní orgán by tedy hodnotil integraci, vazby družky žalobce a dcery) a nikoliv toliko cizince. Na základě čeho správní orgán dovodil, že družka s dcerou mohou žalobce následovat na Ukrajinu a že se tudíž nejedná o porušení čl. 8 Úmluvy, není z napadeného rozhodnutí patrné.

Žalobce též namítl, že prvoinstanční správní orgán ani žalovaný se ve svých rozhodnutích nevypořádali s přiměřeností délky a charakteru správního vyhoštění žalobce, neposuzovali ji vzhledem k povaze protiprávního jednání žalobce či jeho práv, která jsou tímto rozhodnutím dotčena.

S ohledem na to, že správní vyhoštění je trestem za správní delikt *sui generis*, žalobce navrhl, aby soud, neshledá-li důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. snížil délku správního vyhoštění, které mu bylo uloženo.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba pouze opakuje argumentaci uplatněnou v odvolacím řízení, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Právní zástupkyně žalobce k věci samé uvedla, že prvostupňové rozhodnutí ani napadené rozhodnutí se nevypořádalo s přiměřeností délky správního vyhoštění a povahou protiprávního jednání žalobce a dopadem na jeho práva, která byla rozhodnutím dotčena. Žalovaný neaplikoval ustanovení zákona o pobytu cizinců způsobem, který by respektoval eurokonformní výklad o rodinných vazbách vyhošťovaných osob. Nezabýval se dostatečně ani porušením veřejného pořádku, nehodnotil jej ve vztahu ke směrnici EU, která na tuto problematiku dopadá.

Žalovaný, ač řádně předvolán, se k ústnímu jednání nedostavil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 10 let, jestliže cizinec opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze

cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník

- a) ohrožuje bezpečnost státu,
- b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let, nebo
- c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,
- c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a
- d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo
 3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo
- b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Podle § 15a odst. 5 zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 179 odst. 2 písm. d/ zákona o pobytu cizinců za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Podle § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci uvážil takto:

Za žalobní námitky, na jejichž základě by soud mohl a měl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, nelze považovat prostý výčet zákonných ustanovení uvedený v článku II. žaloby. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. jsou jednou z obligatorních náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu žalobní body, *z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*. Žalobce v podané žalobě nespecifikoval, v čem spatřuje porušení ustanovení § 4, § 89 a § 90 správního řádu žalovaným. Přezkumné soudní řízení je striktně ovládáno zásadou dispozitivní, z čehož vyplývá, že není úkolem soudu domýšlet za žalobce jednotlivé žalobní námitky (body). K vytýkanému porušení výše zmíněných ustanovení správního řádu, které ze strany žalobce nebylo nijak konkretizováno, proto soud při přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí nepřihlížel.

Žalobní námitka, podle které měly správní orgány v případě žalobce postupovat nikoliv podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale podle § 119 odst. 2 téhož zákona, je zcela nedůvodná. Žalobce totiž nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, respektive rodinného příslušníka státního občana České republiky ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce se mylně domnívá, že mu měl být tento statut přiznán na základě jeho tvrzení, že má (měl) v ČR družku V. M., se kterou má dceru, nezletilou M. M. Žalobce však v řízení před správním orgánem nebyl schopen sdělit bližší údaje o osobě své družky a dcery (datum narození družky, jejich bydliště) a na základě jím uvedených údajů se

policii v dostupných evidencích nepodařilo ztotožnit žádné osoby, což samo o sobě zpochybňuje věrohodnost žalobcových tvrzení. I kdyby však žalobce byl skutečně biologickým otcem nezl. M. M., nemohl by mu být pouze na základě této skutečnosti přiznán statut rodinného příslušníka státního občana České republiky. Z dikce ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců plyne, že k přiznání tohoto statutu nestačí pouhé zplození dítěte s občankou České republiky. Zákon vyžaduje, aby cizinec – rodič (otec) také se svým dítětem žil ve společné domácnosti (viz § 15a odst. 1 písm. b/, § 15a odst. 4 písm. b/ zákona o pobytu cizinců). Ze žalobcovy výpovědi učiněné v průběhu správního řízení je zřejmé, že tato podmínka v jeho případě rozhodně splněna nebyla. Jak žalobce uvedl, nikdy se svou družkou a údajným dítětem společnou domácnost nevedl a dokonce ani nezná místo jejich současného pobytu. Jeho odvolací argument, že na svou dceru přispívá, je pro přiznání statutu rodinného příslušníka státního občana České republiky zcela irrelevantní, neboť jím nemůže být zhojen nedostatek sdílení společné domácnosti. Uvedený argument je navíc v příkrém rozporu s vyjádřením samotného žalobce zachyceným v protokolu ze dne 25.10.2009, že se na výchově dcery nepodílí, ani neposílá peníze. Žalobce ostatně těžko může přispívat své bývalé družce na výživu dcery, pokud ani neví, kde obě bydlí. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když na žalobcův případ aplikoval § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nikoliv § 119 odst. 2 téhož zákona.

Protože žalobce není rodinným příslušníkem státního občana České republiky a ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na jeho případ nelze vztáhnout, jsou nepřipadné též námitky žalobce, že nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění vyžadované tímto zákonným ustanovením a relevantní judikaturou ESD, jako je podmínka ohrožení bezpečnosti státu či narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Tyto podmínky se týkají pouze případů, kdy je rozhodováno o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, což však žalobce není. Z téhož důvodu se žalobce nemůže dovolávat úpravy obsažené ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, která upravuje vstup a pohyb rodinných příslušníků občanů EU, mezi něž žalobce, jak již bylo opakovaně uvedeno, nepatří.

Žalobce nemůže správnímu orgánu důvodně vytýkat, že v řízení neprovedl výslech jeho bývalé družky, jestliže neuvedl dostatek údajů potřebných k identifikaci této osoby, což policii znemožnilo tuto osobu ztotožnit. Jinými slovy řečeno, provedení svědeckého výslechu své bývalé družky znemožnil sám žalobce tím, že tuto osobu dostatečně určitým způsobem neoznačil. Z uvedeného důvodu neobstojí námitka, že správní orgán nezjistil skutkový stav věci způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a porušil tak § 3 správního řádu.

Správní orgán po posouzení zjištěných skutečností právem dovodil, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nebude nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, takže překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, zakotvená v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, není dána. Žalobce se nemůže dovolávat práva na ochranu rodinného života, jestliže ve skutečnosti na území České republiky žádný rodinný život se svou údajnou družkou a dítětem nikdy nevedl a nevede. Za situace, kdy se svou údajnou družkou a dítětem nikdy nevedl společnou domácnost, žádným způsobem se nepodílí na výchově dcery a dokonce nezná ani místo jejich současného pobytu, nelze o žádném rodinném životě žalobce, který by měl správní orgán podle článku 8 odst. 1 Úmluvy respektovat, vůbec hovořit. Z uvedeného důvodu nemůže být vycestování žalobce v důsledku uložení správního vyhoštění v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, plynoucími ze zmíněného článku Úmluvy, což znamená, že při vydání napadeného rozhodnutí nedošlo ani k porušení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Argumentaci, že jeho družka a dcera mohou žalobce následovat na Ukrajinu, správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl pouze na podporu úvah, jimiž zdůvodnil absenci vysokého stupně integrace žalobce do společnosti na území ČR, plynoucí ze zjištěné neexistence dlouhodobého intenzivního vztahu mezi žalobcem a ostatními členy jeho „rodiny“. Uvedený argument nemůže nijak ovlivnit správnost klíčového závěru žalovaného, že u žalobce nebyly zjištěny takové rodinné a soukromé vazby k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o jeho správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy. Soud tedy plně přisvědčuje žalovanému, že v žalobcově případě převažuje veřejný zájem na jeho vyhoštění nad zájmem na ochraně jím tvrzeného, avšak ničím nedoloženého soukromého a rodinného života.

Neopodstatněná je i námitka, že správní orgán I. stupně a žalovaný se v rozhodnutí nevypořádali s přiměřeností délky žalobci uloženého správního vyhoštění. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o uložení správního vyhoštění stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, s přihlédnutím k zjištěnému charakteru (způsobu), jakým žalobce porušil právní normy cizineckého práva, přičemž vzal v potaz to, že žalobce svým protiprávním jednáním opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy České republiky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pak lze seznat, že i žalovaný se zabýval posouzením doby, po kterou žalobci nelze dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně umožnit vstup na území České republiky, a tuto výslovně vyhodnotil jako adekvátní právě s ohledem na závažnost vědomého protiprávního jednání žalobce a s přihlédnutím ke skutečnosti, že se ze strany žalobce jednalo o vědomé opakované porušení zákona o pobytu cizinců. Takové posouzení adekvátnosti stanovené doby vyhoštění považuje soud za plně postačující. V této souvislosti soud považuje za nutné zdůraznit, že vlastní důvody, pro které mu bylo v projednávané věci správní vyhoštění uloženo, tj. jeho neoprávněný pobyt na území ČR bez cestovního dokladu, neoprávněný pobyt na území ČR bez víza nebo platného oprávnění k pobytu a maření výkonu předchozího správního rozhodnutí o vyhoštění, žalobce žádnou relevantní žalobní námitkou nezpochybil. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že zjištěná protiprávní jednání žalobce, která správní orgán právem posoudil jako opakované úmyslné porušování právních předpisů a maření výkonu předchozího správního rozhodnutí o vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, plně odůvodňují stanovení doby vyhoštění žalobce v trvání šesti let. Nelze přitom pominout, že za tento typ protiprávního jednání zmíněné ustanovení zákona o pobytu cizinců umožňuje cizinci uložit správní vyhoštění až na dobu 10 let, což zřetelně vypovídá o typové závažnosti daného jednání.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

Soud nevyhověl žalobcově návrhu na moderaci uložené doby vyhoštění. Správní vyhoštění totiž není trestem za správní delikt *sui generis*, jak se žalobce mylně domnívá. Správním vyhoštěním se ve smyslu § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Rozhodnutí policie o uložení správního vyhoštění cizinci je svým obsahem rozhodnutím nikoliv sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005 čj. 5 Azs 94/2005 – 52, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 5/2007 pod č. 1164). V něm obsažený zákaz pobytu proto není sankcí, jak nesprávně dovozuje žalobce, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu. Správní vyhoštění nemá - na rozdíl od sankce (v daném případě pokuty) ukládané

pachateli v přestupkovém řízení - trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7, ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví.

Ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. (a shodě též § 65 odst. 3 s.ř.s.) dopadá pouze na ty případy, kdy soud rozhoduje o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt. Vzhledem k tomu, že správní vyhoštění z výše popsaných důvodů není trestem za správní delikt, nelze na něj uvedené ustanovení vůbec aplikovat. Soud k tomu dodává, že i kdyby neshledal nepřípustnost aplikace citovaných ustanovení, žalobcově návrhu na moderaci stanovené doby vyhoštění by stejně nevyhověl. Opuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*. Jak již bylo uvedeno shora, dobu šesti let, po kterou nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění umožnit žalobci vstup na území České republiky, soud vzhledem k okolnostem daného případu nepovažuje za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Ve třetím výroku rozsudku soud určil odměnu advokátky JUDr. Drahomíry Janebové Kubisové, která byla usnesením ze dne 2.3.2010 č.j. 9 A 16/2010 - 23 ustanovena žalobci k jeho zastupování v řízení o podané žalobě. Odměna určená ve výši 8.554,40 Kč sestává z těchto položek: 1. odměna advokáta za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, účast při jednání soudu dne 20.3.2013), přičemž sazba odměny za první úkon provedený do 31.12.2012 činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a sazba odměny za účast při jednání soudu konaném dne 20.3.2013 činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013); 2. dvě paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006), 3. cestovné advokátky k jednání soudu ve výši 669,75 Kč za jízdu ze sídla advokátky do Prahy a zpět na vzdálenost celkem 126 km vozidlem Škoda Octavia reg. zn. 6S76057 při základní náhradě 3,60 Kč/1 km, průměrné spotřebě vozidla na 100 km dle technického průkazu ve výši 4,7 litru motorové nafty a při průměrné ceně pohonných hmot 36,50 Kč za litr (dle vyhl. č. 472/2012 Sb., a podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 4. náhrada za promeškaný čas za cestu k jednání k soudu a zpět v trvání 6 půlhodin á 100,- Kč, celkem tedy 600,- Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 5. částka 1.484,65 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Soud pro úplnost uvádí, že advokátce nepřiznal vyúčtované cestovné a náhradu za promeškaný čas související s cestou do Bělé – Jezové dne 20.3.2010, neboť uskutečnění této cesty soudu ničím nedoložila.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. března 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.